

[Henry Christensen.]

administrativt så billigt som muligt. Venstres synspunkter om en ny socialreform skal bl. a. også ses ud fra dette synspunkt.

Vi må endvidere have den offentlige udgiftsudvikling under bedre kontrol. Jeg er klar over, at hertil skal investeringsplanlægningen naturligvis bidrage, men langt den største udgiftssum i statens budget er fremdeles driftsudgifterne, og disses stigning, f. eks. i år, kommer nok overraskende for mange, måske også for den høje regering, og sætter en begrænsning for løsningen af øvrige opgaver. Vi må — hvad der har været talt om længe — ind på, hvad man kalder en bedre budgetlægning, og især en mere langsigtet budgetlægning, også for driftsudgifternes vedkommende. Vi må nu omsætte denne tale i handling, således at vi i tide får et bedre skøn over driftsudgifternes udvikling og virkningerne på driftsbudgetterne af de forskellige beslutninger, herunder også i forbindelse med anlægsopgavernes løsning, som vi træffer her i det høje ting. Kun ved en bedre viden herom end nu kunne vi tidligere tage forstandige forholdsregler og sikre os et rimeligt grundlag for at vælge så rigtigt mellem de forskellige opgaver som gørligt. Vi må erindre, at i mange henseender vil både regeringens og folketingets opgave i den kommende tid være ikke at få alle ønsker opfyldt, men at få valgt de rigtigste ønsker først.

Talen om flerårige budgetter for såvel anlægs- som driftsudgifter bør altså derfor omsættes i praksis. Jeg har for en 1½-2 måneders tid siden derfor opfordret den højtærede finansminister til foreløbig at iværksætte en opstilling over den forventede udgiftsudvikling for 1966-67, og jeg har forstået, at finansministeren ville forsøge at efterkomme denne opfordring. Jeg håber, vi får et resultat heraf inden alt for længe.

Gennem de senere år har vi haft en større velstands- og forbrugsstigning i vort land end tidligere. Vi kan nu lægge grundlaget for nye store fremskridt, men forudsætningen er, at vi af de næste års produktionsstigning reserverer tilstrækkeligt til de øgede investeringer og ikke fortsat lader den øjeblikkelige forbrugsstigning være trumf. Det er bl. a. dette betydningsfulde spørgsmål, det nuværende folketing er stillet over for: vil vi målet, og vil vi benytte de fornødne

midler? Af det endelige svar på dette spørgsmål afhænger fremtidens vurdering af disse års indsats.

Jørgen Jensen: Det er nok klart for os alle, at Danmark er et land under forandringens lov. Der sker på mange områder en økonomisk, en erhvervsmæssig og også en social udvikling, som vi på mange måder kan være tilfredse med.

Jeg vil gerne sige indledningsvis, at det konservative folkeparti ønsker at være med til at befordre dette fremskridt. Vi ser det som en forudsætning, at der hersker økonomisk stabilitet, og at denne stabilitet oprettholdes under udviklingen.

Udviklingen giver sig udslag i en stigende produktion og beskæftigelse, i større udenrigshandel, i større forbrug og højere velstand og også i stærkt stigende investeringer i erhvervene. Der er en gensidig afhængighed mellem disse forskellige størrelser.

Et andet væsentligt træk har været den kraftige stigning i de offentlige udgifter, henholdsvis indtægter. Dette gælder driftsudgifterne, men i mindst lige så høj grad de offentlige investeringsudgifter. De offentlige udgifter er endog steget kraftigere, end den samlede produktion eller den samlede nationalindkomst er. Så vidt jeg kan se af den økonomiske årsoversigt, var det således, at i finansåret 1960-61 svarede disse udgifter, altså de samlede offentlige udgifter i bredeste forstand, til ca. 25,4 pct. af nationalindkomsten her i landet, og jeg skønner, at denne procent i det nye finansår vil komme op på 33, måske helt op til 34 eller 35, og det tør jo nok siges at være en drastisk stigning i løbet af så få år. De offentlige investeringer taget i videste forstand viser en stærkt stigende tendens, og allerede af den grund, men også fordi disse investeringer må udføres i konkurrence med de nødvendige, ligeledes stærkt stigende investeringer i de private erhverv, er det meget påkrævet at have hånd i hanke med udviklingen og vide, hvor man er henne.

Derfor synes også jeg, det er godt, at den højtærede økonomiminister fremkom med sin redegørelse den 19. i denne måned, og også jeg vil gerne takke ham derfor. Man kan beklage, at den først kommer nu, for det har fra mange sider, også fra mit partis side, længe været ønsket både at få en